

(N. P. Jensen) har stillet, og jeg vil sige, jeg blev dog noget beroliget ved at høre det Svar, som blev givet af den høitærede Justitsminister. Værdede Medlemmer her i Salen maa vel vide, at det Spørgsmaal, vi her røre ved, er et af de allervigtigste, hvorved vi have tilkæmpet os en stor Ret i Modsatning til de foregaaende Tilstande. Der kæmpedes i denne Sal i sin Tid meget haardt for at rive Afgjørelsen af, hvorledes Befolkningens unge Mandstab blev bedømt, ud af Krigsbestyrelsens Haand, og endelig fik vi det givet i en civil Dyrigheds Hænder. Det kan nemlig ikke dølgjes, at den Maade, hvorpaa, navnlig i tidligere Tid, Hærvæsenet tog paa det unge Mandstab, var egnet til i mange Henseender at vække Misnøje, vi stole mere paa de civile Autoriteter i den Henseende. Der kom en Yttring ved denne Leilighed, som det nok er værd at staa fast, og det var, da den ærede Forespørger (N. P. Jensen) klagede over, at der kasseres saa Mange paa Sessjonerne, saa spjæde han til, at, efter at denne Udrensning har sundet Sted ved Sessjonerne, og Mandstabet kom ind til Militæret, kasseredes der videre. Dette fortjener vel nok at slaas fast; thi det er, tror jeg nok, Militærets egen Skyld, at det er, som det er. Naar vi høre, hvordan det unge Mandstab, der kommer fra Sessjonen, omtaler Stillingen der, hører man ikke mere egentlige Klager over, at der er nogle, der blive kasserede ved Noget, der kunde ligne Partifæh; men man hører en ganske simpel Ting, og det er, at uden at et Menneske har vidst, at han har Feil, viser det sig paa Sessjonen, at han har den og den Feil. Navnlig vide vi jo nok, at der nødvendig kræves visse Tommer over Brystet. Jeg tror nu, at det er til de Døvelser, der nu foretages, en ligesvem berettiget Fordring, at man ikke sender Folk i Tjenesten, hvis Bryst ikke er udviklet. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, om Pladsødeligheden, da ved jeg ikke, i hvor høi Grad denne stader Tjenesten; men naar der under denne Forespørgsel er blevet nævnt dette, at man skulde bare udskrive Mandstabet raff vel og saa fordele det mellem de forskjellige Vaaben, saa gjør jeg dog opmærksom paa, at til Kavalleriet kan det ikke godt nytte at udskrive Mandstab, som ikke forstaaer at behandle Heste (Udfrydelse). Er det da ikke rigtigt? Og det er dog et begrændset Antal, der forstaaer at behandle Heste. Saa blev der dengang, der taltes om dette store, overslødige Mandstab, der ikke havde det rette Bryst og vare pladsødede, navnt af det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen): Sværnet. Sa, noget Kjenndskab skal man dog

ogsaa have til Sværnet (Udfrydelse), ja noget Kjenndskab, siger jeg blot, at det dog er rigtig at fordrø, at Vedkommende skal have. Der er naturligvis visse Tjenester, som kunne udføres uden den, men noget Kjenndskab skulde der dog være. Jeg vil ikke modsigø, at der er Feil for Diebliffet. Det kan nok være, at der er nogle Feil for Diebliffet; men jeg antager ikke, Feilen er saa stor, som det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) fremhævede. Derimod er der Noget, som fremgaar ganske af sig selv, og det er, at, naar vi have faaet denne nye Hærløv eller Tillæget til den gamle, maa der nok noget mere Mandstab til, og saa bliver det jo et Spørgsmaal, hvorledes det skal ske, hvorledes man skal bruge det Mandstab, man nu kasserer paa Sessjonerne og ved Hæren, i den nye Hærorordnings Tjeneste. Jeg vil da herom sige, at det er meget rigtigt, at den høitærede Justitsminister lægger Ansvaaret derfor over paa Krigsbestyrelsen. Lad den se, hvorledes den kan komme ud af det med at faae dette Mandstab saaledes stiftet, som den nu fordrer. Lad den om det? Men naar der nu kommer saadanne Betragtninger som dem, det ærede Medlem derovre fra Hillerød kom med om den trykkede Stemning ude blandt Folket over, at der kasseredes saa mange, saa siger jeg: Kunde det ikke være saaledes, at i det Hele taget den Stemning, der hersker om Hærvæsenet, ikke er saaledes, som vi kunne ønske den fra hele Landet overfor Forsvaret? Have vi ikke Beviser nok paa, at der — det siger jeg endnu i dette Diebliff — ikke er Overensstemmelse mellem Befolkningens Tankegang og den Mand, der raader hos de fleste af Officererne, saa at Befolkningen er glad over at udtjene sin Vernepligt paa rette Vis. Det er der ikke endnu. Hvis det skal komme, hvis det skal lykkes at kalde denne broderlige Mand tilstede, om at det herskende System ikke saaledes gjør Befolkningen fied af Hærvæsenet, saa ser jeg rigtignok ikke, at det skal kunne lykkes, saalænge man holder denne uendelig skarpe Grændse mellem Befalingsmand og Underbefalingsmand. Jeg kan ikke se rettere, end at den i et Samfund som vort er for starr, og at den besindning vil holde en vis Korpsaand oppe, saa at Befolkningen i Henseende til Forsvaret ikke smelter saaledes sammen, som jeg kunde ønske. Det er min personlige Mening; det er, ligesom der var to Slags Mennesker (Udfrydelse). Er det ikke rigtigt? Vilde man søge at fjerne Noget af dette, tror jeg man vilde komme bedre ud af det. Skytteforeningen vilde faae en bedre Tilgang, og saa vilde der i det Hele taget være